

מטאמורפוזיס ב'שולחן' שבת

תשפ"ה	בני ברק	ירושלים	חיפה	באר שבע
הדלקת נרות	7:09	6:54	7:02	7:11
מוצאי שבת	8:10	8:08	8:11	8:09
דבינו תם	8:43	8:46	8:46	8:45

נא לשמור על קדושת הגליון

ואתחנן

חיים ללא תורה – אינם חיים

"ועתה ישראל שמע אל החקים ואל המשפטים אשר אנכי מולמד אתכם לעשות למען תחיו" (ו-א) בפסוק זה, התורה הקדושה מצוה אותנו לשמע אל חקי התורה ואל משפטיה, 'למען תחיו'. ולכאורה, עלינו לבאר: מה טיבה של הבטחה זו – 'למען תחיו'? אמנם, בדרך הפשט הכונה לאריכות ימים ושנים, אולם נוכל למצא באור נוסף בפסוק, על פי דברי מגיד המישרים, ר' שלום שבדרון זצ"ל, שספר כך:

דמות מיוחדת הגיעה לגור בירושלים, רבי בן ציון אלפס. בצעירותו, כשגר בוילנא, וגם לעת זקנותו, כשעלה לארץ, היה מעורר את לבבות ישראל לאביהם שבשמים. הוא היה מתבל את דבריו במשלים המושכים את לב השומעים, וכך זכה לקרב רבים ולהאהיב עליהם את התורה. רבי בן ציון זכה לזקנה מפלגת, ובערוב ימיו עבר להתגורר בבית אבות בירושלים.

ספר המגיד ר' שלום שבדרון, שפעם הצרף לבקר באותו בית אבות לצרף עניני מסים. קדם לכן, הוא נכנס לבית כנסת הסמוך לבית האבות. היתה זו שעת צהרים, ובית הכנסת היה כמעט ריק מאדם. רק אדם אחד ישב לבדו ליד גמרא, ולמד במתיקות גדולה. משהתקרב מעט, הבחין כי מדבר ברבי בן ציון אלפס. במשך שעה ארוכה עמד ר' שלום מרתק לנעימת הלמוד. הוא חש שאינו מסוגל להתנתק מהמחזה המרהיב שנגלה לנגד עיניו.

בסופו של דבר, שם לב ר' שלום שהזמן דוחק, ובצער רב נאלץ לעזוב את המקום. הוא התקרב לפתח בית האבות, והבחין בספסל ארך שהיה מצב שם. כמה קשישים מבית האבות ישבו עליו ופטפטו בקול. "ארבעים ושתים!" שמע ר' שלום את אחת הדירות מכריזה בקול. עודו תוהה למשמעותו של המספר שהכריז זה עתה, שמע ר' שלום קשיש שישב בצדו השני של הספסל, מוחה בה: "אין את יודעת מה שאת מדברת! ארבעים ושלשים!"

ר' שלום התמלא סקרנות גדולה. 'מה משמעותם של המספרים, הנוזקים לחלל האזיני?' תהה לעצמו. כעבור דקה, שמע אשה נוספת הזועקת בקול: "ארבעים ושלשים!" וזקן אחר עונה לעמתה: "שוטה שבעולם! ארבעים וארבע!" – – –

כך נמשך הוכוח עוד זמן מה. "ארבעים וחמש! ארבעים ושלשים! ארבעים ושבוע!" המשיכו דברי המקום לקרא בקול. לעתים, הוכוח התלהט והיה מלווה בצעקות ובגידופים. ומן הצד, עמד ר' שלום ולא הבין על מה הם רבים. רק לאחר ששים לסדר את הענין שלשמו הזדמן למקום, התפנה לרדת לשרשו של וכו'.

התברר, שהזקנים סימו לאכל את ארוחת הצהרים ונשארו באפס מעשה. הם יצאו החוצה, התישבו על הספסל והחלו לספר כמה אוטובוסים עברו. ובעוד שהגברים שבתורה הגיעו כבר לארבעים ושלשים – הקשישות ספרו רק ארבעים ושתים...

באותו רגע, שם לב רבי שלום לנגודיות הבולטת לעין. לא הרחק משם, בבית הכנסת, ספון לו רבי בן ציון הקשיש, המתענג על למוד התורה וקולו הערב מתפשט בכל הפנות. רבי בן ציון אלפס חי חיים של ממש. לעומתו, עמי הארצות היושבים ברחוב, אין להם במה להעסיק את עצמם, אלא בוכוח סרק. האם לזה נתן לקרא חיים?!

אנו לומדים, כי רק מי שיש בידו תורה ומנצל את זמנו לעסק בתורה ובמצוותיה – חי חיים בעלי משמעות אמיתית. אבל כשאדם חי בלי תורה – חייו אינם חיים! ומכאן תשובה לשאלתנו: אדם יכול לחיות שבעים או שמונים שנה – אבל חייו אינם מלאים בתוכן אמיתי. במקום לנצל אותם כדבעי, הוא מעביר את חייו בדברי הבל וישטות. נמצא שאמנם הוא זוכה לאריכות ימים ושנים, אבל אין לו חיים. הדרך לחיות – היא רק על ידי קיום התורה והמצוות. שרק בזה האדם מקבל משמעות ותכלית לחיים. "ועתה ישראל שמע אל החקים ואל המשפטים" – עליך לשמע אל חקי התורה ומצוותיה, 'למען תחיו' – כי בלי התורה הקדושה, אין אלו חיים. (ללמוד)

מי שמאמין לא מפחד

"ה' אלקים אתה החלול" (ג-כד) פרש הרב "טל חיים" זצ"ל: אמרו חז"ל (שיר השירים רבה ה-א), שהקדוש ברוך הוא מצפה מאתנו שנופתח לו פתח כחדו של מחט, שנפסע את הפסיקה הראשונה, והוא עשה את כל השאר, יפתח לנו פתחים כפתחו של אולם. אבל, לאמתו

שֶׁל דָּבָר – גַּם אֶת הַצֵּדָה הָרִאשׁוֹן עוֹזֵר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת. הוּא הוֹתֵן בְּנוֹ אֶת הַפֶּחַ, וְהוּא הוֹטֵט בְּנוֹ אֶת הָרָצוֹן.

אָמַר מֹשֶׁה רַבֵּנוּ: "ה' אֱלֹקִים, אֲתָה הַחֲלוּת". גַּם הַהִתְחַלָּה – מִמֶּנּוּ הִיא, לִפְיָכָה אֵינִי מִבְקֵשׁ אֵלָּא מִתֵּנִת חֲנֻם... (דְּבָרִים רַבָּא ב-א)

הַסְפּוֹר הַמַּדְהִים שֶׁלְפָנֵינוּ, קָרָה בְּרוּסְיָה בִּשְׁנַת תשע"ז. יְהוּדִיָּה בָּשִׁים אִירָנָה דִּי־לִבְסְקִי, לְמַדָּה רְפוּאָה בְּמִשְׁכָּה שְׁבַע שָׁנִים, וְלֵאחֶר מִכֵּן לְמַדָּה שְׁבַע שָׁנִים נוֹסְפוֹת, וְהִתְמַחֲתָה בְּנִתּוּחֵי רֹאשׁ.

הַחֹק בְּרוּסְיָה קוֹבֵעַ, שְׁמִי שְׁלֹמֹד רְפוּאָה וּמִסִּים אֶת לְמוּדֵיו – זָכָא לְקַבֵּל תַּעֲוִדָה. אֶת הַתַּעֲוִדוֹת מוֹסְרִים בְּיוֹם מִסִּים, וּמִי שְׁאֵינִי מוֹגִיעַ לְקַבֵּל אֶת הַתַּעֲוִדָה בְּתַאֲרִיךְ שְׁנֹקֵבַע – מִפְסִיד אֶת הַזְכָּאוֹת לַתַּעֲוִדָה, וְעָלְיוֹ לְלַמֵּד שׁוֹב שְׁבַע שָׁנִים כְּדִי לְקַבֵּל אֶת הַתַּעֲוִדָה. בְּגִלּל הַחֹק הַנֶּקְשָׁה, אֲנִישִׁים הַגִּיעוּ בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ לַחֲלָקַת הַתַּעֲוִדוֹת.

הַתַּאֲרִיךְ שְׁנֹקֵבַע לְקַבֵּל הַתַּעֲוִדָה לֹאִירָנָה דִּי־לִבְסְקִי, יָצָא בְּחָג הַשְּׁבִיעוּת תשע"ז. בְּדִיּוֹק בְּאוֹתָהּ תְּקוּפָה, הַחֲלָה אִירָנָה דִּי־לִבְסְקִי לַהֲתַחַזֵּק בְּשִׁמִּירַת תּוֹרָה וּמִצְוֹת, וּכְבָר כַּמָּה חֲדָשִׁים שֶׁהִיא שְׁמֵרָה שְׁבֶת יוֹם טוֹב וְהַשְׁתַּדְּלָה מְאֹד לְקִים אֶת הַמִּצְוֹת, קָלָה כְּבַחְמוֹרָה. הִיא הִיתָה אוֹבֶדֶת עֲצוֹת, אִיךָ הִיא תוֹכֵל לְקַבֵּל אֶת הַתַּעֲוִדָה?!

בָּצַר לָהּ, פְּתָה לֵב הָרָאשִׁי שֶׁל רוּסְיָה, הָרַב לִזֵּר, וְשָׁאַלָה אוֹתוֹ מַה לַּעֲשׂוֹת. הַצִּיעַ לָהּ הָרַב: "תִּשְׁכְּרִי חֹדֶר בְּבֵית מְלוֹן קְרוֹב, וְאִזְ תוֹכְלִי לִלְכֵּת בְּרִגְלָה וּלְקַבֵּל אֶת הַתַּעֲוִדָה".

עֲנָתָה לָרַב: "זוֹ בְּעִיָּה, כִּינֹן שְׁבַע שָׁנִים שֶׁמִּקְבְּלִים אֶת הַתַּעֲוִדָה, חֲיִבִּים לַחֲתֹם עַל מִסְמָכִים שְׁמֵאֲשֵׁרִים אֶת קְבֻלָּתָהּ".

אָמַר לָהּ הָרַב: "אִם כֵּן, אֵינִי רוֹאָה שׁוֹם פְּתָרוֹן הַלְכָתִי לַהֲתִיר לְקַבֵּל אֶת הַתַּעֲוִדָה בְּיוֹם טוֹב".

לִבָּה נִשְׁבַּר בְּקִרְבָּה, עָמַל שֶׁל שְׁבַע שָׁנִים עוֹמֵד לְרֹדֶת לְטַמְיוֹן. הִיא גִלְתָה אֶת הָאוֹר שֶׁבִּיהוּדוֹת לִפְנֵי כַּמָּה חֲדָשִׁים, הַחֲלָה לְשִׁמּוֹר תּוֹרָה וּמִצְוֹת, וְכַעַת אִסּוֹר לָהּ לַקְחַת אֶת הַתַּעֲוִדָה. אִם הִיא לֹא תִקַּח אֶת הַתַּעֲוִדָה – הִיא תִצְטָרֵךְ לְלַמֵּד שְׁבַע שָׁנִים נוֹסְפוֹת...

אִירָנָה לֹא נִתְּנָה לִיצֵר הָרַע לְשִׁבּוֹר אוֹתָהּ. הִיא הִתְחַזְקָה וְאִמְרָה לַעֲצָמָה: 'אֵינִי הַחֲלָטִית לְשִׁמּוֹר תּוֹרָה וּמִצְוֹת, וּבְרִגְעַ שֶׁהַחֲלָטִית אֶת זֶה – אֲקִים אֶת הַהַחֲלָטָה עַד הַסּוֹף, לֹא פִשְׁרוֹת. לֹא אַחֲלַל אֶת קִדְשַׁת הַמוֹעֵד בְּשִׁבּוֹל הַתַּעֲוִדָה!'

הַגִּיעַ חֹג הַשְּׁבִיעוּת, הַיּוֹם שְׁבוֹ מִתְבַּצְעַת חֲלָקַת הַתַּעֲוִדוֹת. אִירָנָה דִּי־לִבְסְקִי לֹא הִגִּיעָה לְקַבֵּל אֶת הַתַּעֲוִדָה, וְכַמּוֹכָן, הַפְסִידָה אֶת הַזְכָּאוֹת לְקַבֵּל אוֹתָהּ. לְמַחֲרָת הַחֹג, הִיא הִגִּיעָה לְמִשְׁכָּד הַחֲנוּךְ הָרוּסִי, וְנִסְתָּה לְבַקֵּשׁ שְׁיָבִיאוּ לָהּ אֶת הַתַּעֲוִדָה. תַּחְנוּנֶיהָ נִפְלו עַל אָזְנֵיהֶם עֲרֻלוֹת. אָמְרוּ לָהּ שֶׁהִיא הַפְסִידָה אֶת הַתַּעֲוִדָה, וְעָלֶיהָ לְחַזֵּר וּלְלַמֵּד רְפוּאָה שְׁבַע שָׁנִים נוֹסְפוֹת, כְּדִי לְקַבֵּל תַּעֲוִדָה. הִיא קִבְּלָה זֹאת בְּאַהֲבָה, כִּי יָדְעָה שְׁזֶה רָצוֹן הַשֵּׁם.

חֲצִי שָׁנָה לֵאחֶר מִכֵּן, בְּחָג הַחֲנֻכָּה תשע"ח, עָרְכוּ הַיְּהוּדִים בְּרוּסְיָה כִּנֵּס גָּדוֹל מְאֹד לְכַבּוֹד חֹג הַחֲנֻכָּה, בְּקִרְבָּלֵינוּ – בְּנֵנוּ הַפְּרָלְמֵנֵט שֶׁל רוּסְיָה. בְּמַעֲמַד חָשׁוֹב זֶה, הִדְלִיק אֶת הַנֵּרוֹת הָרַב הָרָאשִׁי שֶׁל רוּסְיָה, הָרַב לִזֵּר, וּמִסֵּר הָרָצָאָה. הַנְּשִׂא פוֹטִינוּ, הַמְכַבֵּד אֶת כָּל הַדְּתוֹת, הִגִּיעַ לְמַעֲמַד הַהֲדָלָקָה, בְּדִיּוֹק בְּזִמְנוֹ שְׁבוֹ הָרַב לִזֵּר דָּבָר.

הָרַב לִזֵּר דָּרַשׁ בְּפָנֵי הַקָּהָל עַל מִסִּירוֹת הַנֶּפֶשׁ שֶׁל הַחֲשׂמוֹנָאִים, מַעֲשִׂים מוֹל רַבִּים, וְעַל הַמְשָׁמְעוּת שֶׁל מִסִּירוֹת הַנֶּפֶשׁ לְמַעַן הַיְּהוּדוֹת. הוּא הוֹסִיף וְאָמַר: "אֵינִי רוֹאָה לְסַפֵּר לָכֵם סִפּוֹר שֶׁל מִסִּירוֹת נֶפֶשׁ, עַל חֲשׂמוֹנָאִית אַחַת, שֶׁקִּבְּלָה עַל עֲצָמָה עַל תּוֹרָה וּמִצְוֹת בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ, וְעַמְדָה עַל עֲקָרוֹנוֹת הַיְּהוּדוֹת, עַל אֵף שֶׁלְּקִאֲרָה הַפְסִידָה הַרְבֵּה". הוּא סִפֵּר עַל אַחַת שֶׁלְמַדָּה שָׁנִים רְפוּאָה, וְאֵת כָּל הָעָמַל שֶׁל הָעֶבֶר וְאֵת כָּל הַתְּקִנָּה שֶׁל הָעֵתִיד, הִיא מְסַרָה בְּשִׁבּוֹל לֹא לְחַלֵּל יוֹם טוֹב. הוּא סִים וְאָמַר: "הֵינִי לָכֵם מִסִּירוֹת נֶפֶשׁ גְּדוּלָּה מְאֹד לְמַעַן הַיְּהוּדוֹת?!"

הַנְּשִׂא פוֹטִינוּ שְׁמַע אֶת הַדְּבָרִים וְהִתְרַשֵּׁשׁ מְאֹד. הוּא קָרָא לֵב לִזֵּר בְּסִיּוֹם הַהֲרָצָאָה, וְשָׁאַל אוֹתוֹ: "הָאֵם הַסְפּוֹר שֶׁסִּפַּרְתָּ אִמְתִּי? וְאִם כֵּן, מַה שְׁמָה שֶׁל אוֹתָהּ אֵשָׁה?"

הָרַב לִזֵּר הִשִּׁיב בְּחִיּוֹב, וְהוֹסִיף: "שְׁמָה שֶׁל הָאֵשָׁה הוּא אִירָנָה דִּי־לִבְסְקִי". הַנְּשִׂא נִפְרַד מִהָרַב לִזֵּר וְעָזַב אֶת הַמִּקוֹם. הוּא הִתְקַשֵּׁר מִיָּד לְשִׁר הַחֲנוּךְ וְאָמַר: "אֵינִי מִבְקֵשׁ שְׁעוֹד הַיּוֹם תָּבִיא לִי אֶת הַתַּעֲוִדָה שֶׁל אִירָנָה דִּי־לִבְסְקִי". כַּמּוֹכָן, כְּשִׁשׁוֹר בְּרוּסְיָה שׁוֹמֵעַ כְּזוֹ הוֹרָאָה שְׁיוֹצֵאֵת מִפִּי הַנְּשִׂא – הוּא מִבְצֵעַ אוֹתָהּ מִיָּד. כְּשֶׁקִּבְּלָה הַנְּשִׂא אֶת הַתַּעֲוִדָה, הוּא בִקֵּשׁ שְׁיָקְרָאוּ אֵלָיו אֶת אִירָנָה דִּי־לִבְסְקִי. כְּשִׁאִירָנָה הִגִּיעָה אֶל הַנְּשִׂא, הוּא הִגִּישׁ לָהּ בְּחִיּוּגִית אֶת הַתַּעֲוִדָה. הִיא הִיתָה הַיְּחִידָה בְּהִיסְטוֹרִיָה שֶׁקִּבְּלָה תַּעֲוִדָה מִיָּדוּ שֶׁל נְשִׂא רוּסִיָּה.

זִמְנוֹ קָצָר לֵאחֶר מִכֵּן, הִיא עָלְתָה לְאָרֶץ הַקֹּדֶשׁ, כְּנִרְצָה מִחֲמַת רְצוּנָה לַהֲתַקְרֵב יוֹתֵר לַיְּהוּדוֹת. הִיא הִתְקַבְּלָה לִהְיוֹת סַגִּיגַת מְנַהֶלֶת נִתּוּחֵי רֹאשׁ, בְּבֵית הַרְפּוּאָה "שְׁעָרֵי צֶדֶק" בִּירוּשָׁלַיִם. אֵין סִפֵּק, שֶׁהַסְפּוֹר הַנִּפְלָא הַזֶּה מְרַגֵּשׁ עַד דְּמָעוֹת, וְטוֹמֵן כְּחָבוֹ מִסֵּר עֲצָמָתִי: גַּם אֲנִי, בְּזִמְנִי, פְּעָמִים רַבּוֹת נִדְרָשִׁים לְקִים מִצְוֹת בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ. ה' נוֹתֵן לָנוּ אֶת הַפֶּחַ לַהֲתַחֵל לַהֲתַקְרֵב אֵלָיו וְלַעֲמֵד בְּנִסְיוֹן, וְאִז מִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ שְׁפַע שֶׁל טוֹבוֹת וְיִשׁוּעוֹת! (מָאָה וּשְׁנַיִם סְפּוּרִים)

אִירָנָה דִּי־לִבְסְקִי

הַחֲלָקַת כִּיבוֹד הוֹרִים ע"פ פְּסָקִי הַגָּאוֹן רַבִּי יִצְחָק זִילְבֶּרשְׁטֵיין שְׁלִיט"א

לְטַפֵּל בְּאֵבִיו בְּבֵיתוֹ אוֹ לְהַכְנִיסוֹ לְבֵית אָבוֹת

שְׁאֵלָה: הָאָבָא חוֹלָה אֲלֶצְהֵימֵר, וְהוּא מִבְלָבֵל וְאֵינִי מִפִּיר אֶת קְרוֹבִיו וְאֵינִי יוֹדֵעַ הֵיכָן הוּא נִמְצָא, הֵבֵן רוֹצֵה לְהַחֲזִיקוֹ בְּבֵיתוֹ וּלְטַפֵּל בּוֹ, אֵךְ בְּרוּר לוֹ בְּזָדָאוֹת שֶׁלֹּא יוֹכֵל לְשַׁלֵּט בְּעֲצָמוֹ וְיִתְפָּרֵץ וְיִצְעַק עַל אֲבִיו כְּשִׁיעֵשָׁה מַעֲשֵׂה שְׁטוֹת, הָאֵם רָאוּי שְׁיַכְנִיסוֹ לְבֵית אָבוֹת כְּדִי שֶׁלֹּא יִכְשַׁל בְּכַבּוֹד אָב וְאִם.

תְּשׁוּבָה: כָּתַב ה"ח"י אָדָם" (כָּלל סו, א): מִצְוֹת כְּבוֹד אָב וְאִם הִיא פְּרָעוֹן חוֹב שֶׁל הַבְּנִים לְהוֹרִים, עַל שֶׁהִבִּיאוּ אוֹתָם לְעוֹלָם וְדָאָגוֹ לְכָל מַחֲסוֹרָם. וְלָכֵן אִם טוֹבֵת הָאָב הִיא לְגוֹר אֲצֵל הֵבֵן וְלֹא בְּבֵית אָבוֹת – יִחֲזִיק הֵבֵן אֶת אֲבִיו בְּבֵיתוֹ, כִּי זֶה הִיא טוֹבָתוֹ הָאֲמִתִּית שֶׁל הָאָבָא לְמִרְוֹת הַגְּעֻרוֹת שִׁישְׁמַע מִבְּנֵיו.

וְהַדְּבָר דּוֹמֵה לְלוֹנָה שֶׁחֲבִיב לְפָרַע אֶת חוֹבּוֹ לְמַלְוָה, וְהוּא מִפִּיר אֶת עֲצָמוֹ יוֹדֵעַ שְׁאֵם יִפְרַע אֶת הַחוֹב, הַדְּבָר יָבִיא אוֹתוֹ לִידֵי כַּעַס גָּדוֹל. הָאֵם נֹאמַר שֶׁעָקֵב כֵּךְ לֹא יִפְרַע אֶת חוֹבּוֹ? וְכִי מַה אֲשֶׁם הַמַּלְוָה? וְכַמּוֹ כֵּן בְּכַבּוֹד אָב, אִם טוֹבֵת הָאָב הִיא לְגוֹר בְּבֵית בְּנוֹ – מִצְוָה עַל הֵבֵן לְהַחֲזִיקוֹ בְּבֵיתוֹ, וְכִזָּה הוּא פּוֹרֵעַ אֶת חוֹבוֹ כְּלָפִי אֲבִיו. וְאִפְּלוֹ אִם יִכְשַׁל הֵבֵן וְיִתְרַגֵּז עַל אֲבִיו, אֵין זֶה סִבָּה שֶׁלֹּא לְהַחֲזִיק אֶת אֲבִיו בְּבֵיתוֹ, וְיִתְפַּלֵּל הֵבֵן שֶׁלֹּא יִכְשַׁל חֵס וְחִלְלָה בְּפִגְעִיהָ בְּכַבּוֹד אֲבִיו.

(בְּאִדְיוֹת הָרַב בֶּן צִיּוֹן גוֹלדְבֵּרְג יִדְלֵר שְׁלִיט"א עוֹרֵךְ הַסֵּפֶר "לְמַעַן אִירָכִינוּ" yadlerben@gmail.com)

מבצע ענק!

מזמינים מנוי מקבילים:

לזיכוי הרבים

נגן DOQO איכותי

מ ת נ ה !

8 ספרים לבחירה ועוד מתנות נוספות!

1-800-39-39-38

ללא רדיו

מבצע ענק!

מזמינים מנוי מקבילים:

לזיכוי הרבים

להפצת 25 עלונים לכל שבת וחג

80 ש"ח לחודש

בהתחייבות לשנה הראשונה

לקט לימים הנוראים

חדש בסדרת 'הלומי המועד' | 4 כרכים | בכריכה קשה / רכה

אלול • ראש השנה • עשרת ימי תשובה • יום הכיפורים

להזמנות: 1-800-39-39-38